

Miền trường hoa nở

ISSN: 2734-9195

18:05 29/02/2024

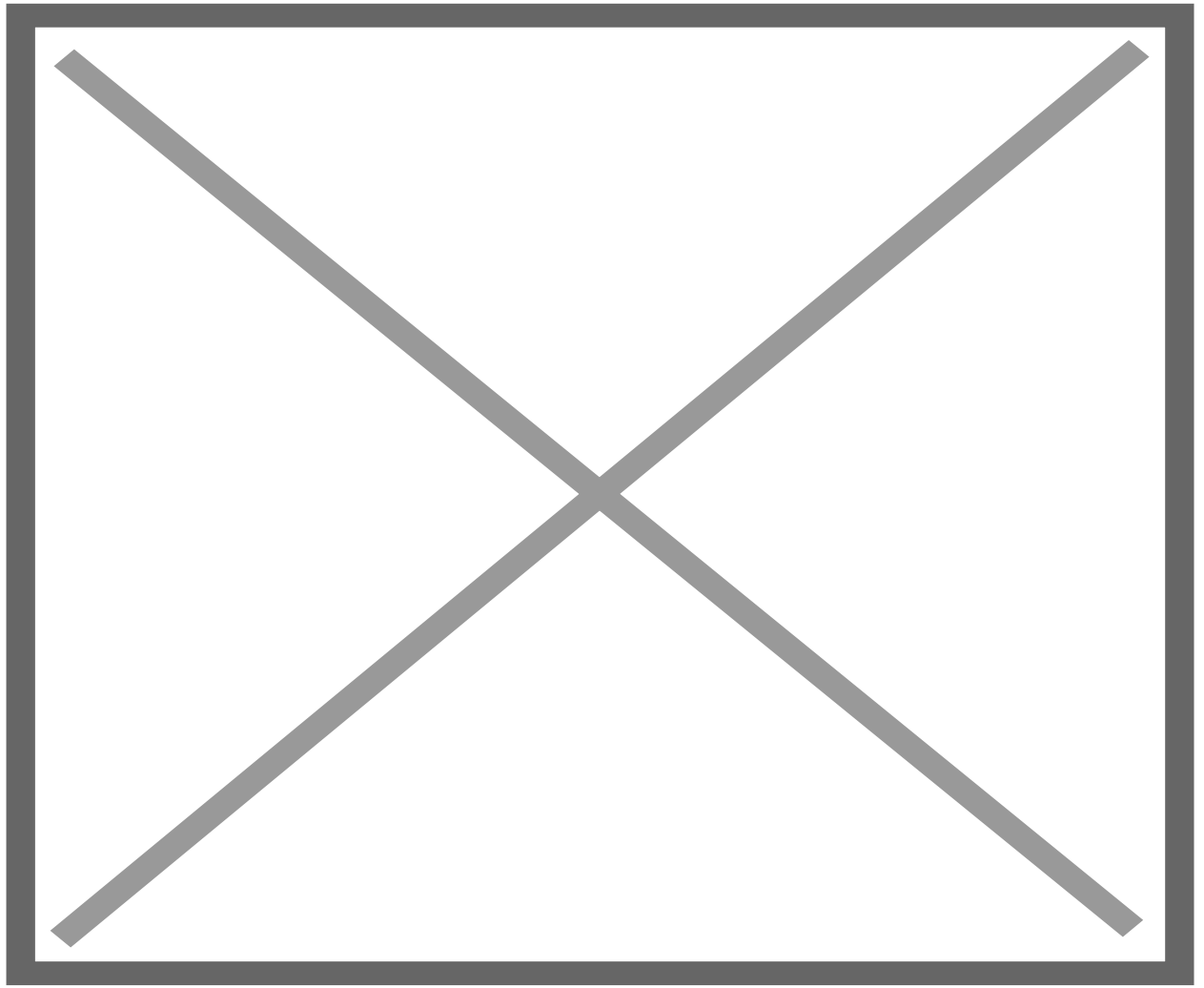
Miền trường hoa nở - Hãy hy vọng vào một ngày nào đó, ưu đàm lại nở những thiên hoa lung linh tỏa sáng, hay những tòa sen lấp lánh hào quang

Miền trường hoa nở - Hãy hy vọng vào một ngày nào đó, ưu đàm lại nở những thiên hoa lung linh tỏa sáng, hay những tòa sen lấp lánh hào quang sẽ ban những điều tốt đẹp cho những ai đã từng ấp ủ niềm tin.

Tác giả: **Bùi Thị Kim Loan** KP Phú Thọ, P.Phú Chánh, TX. Tân Uyên, Bình Dương

Tôi đã đi qua biết bao nhiêu buổi chiều, cánh đồng trơ gốc rạ, đất khô cằn nứt nẻ. Ấy vậy mà từ những khe nứt đó, thỉnh thoảng có vài bông hoa dại mọc lên, mỏng manh mà kiên cường đi qua nắng gió. Trong điều kiện khắc nghiệt như thế mà những loài hoa ấy vẫn không kém phần tươi thắm.

Phải chăng càng ở trong nghịch cảnh thì hoa cũng như người trở nên vững vàng hơn. Không hiểu sao tôi lại đặc biệt thích những loài hoa dại. Tôi yêu màu trắng tinh khiết của xuyên chi, đam mê với màu vàng của hoa giã quỳ và băng khuâng với màu tím của hoa thạch thảo. Để rồi những buổi chiều khắc khoải, tôi thường hay thả tầm mắt trên đồng hoa cỏ lau đến tận chân trời. Những loài hoa hoang dã như số phận của biết bao con người không được may mắn.

Không chỉ đơn giản là yêu, tôi luôn ngưỡng mộ sức sống của những loài hoa đó. Nghĩ cũng lạ, dù luôn được nhớ đến như là những câu chuyện tình buồn có kết cục bi thảm, ấy thế mà cứ đến mùa, những bông hoa ấy vẫn cứ sinh sôi mãnh liệt, dù là khe đá hay vách núi, dù đồng hoang khô cằn.

Cánh hoa thì mỏng manh, người ta hay ví như “hoa bồ công anh trong gió”. Có những loài hoa còn không được đặt tên, chỉ gọi chung là hoa dại. Những loài hoa vô tư, mọc lên với tất cả niềm tin vào cuộc đời này. Để khi nhìn vào nó, ta có thêm niềm tin vào những điều tốt đẹp.

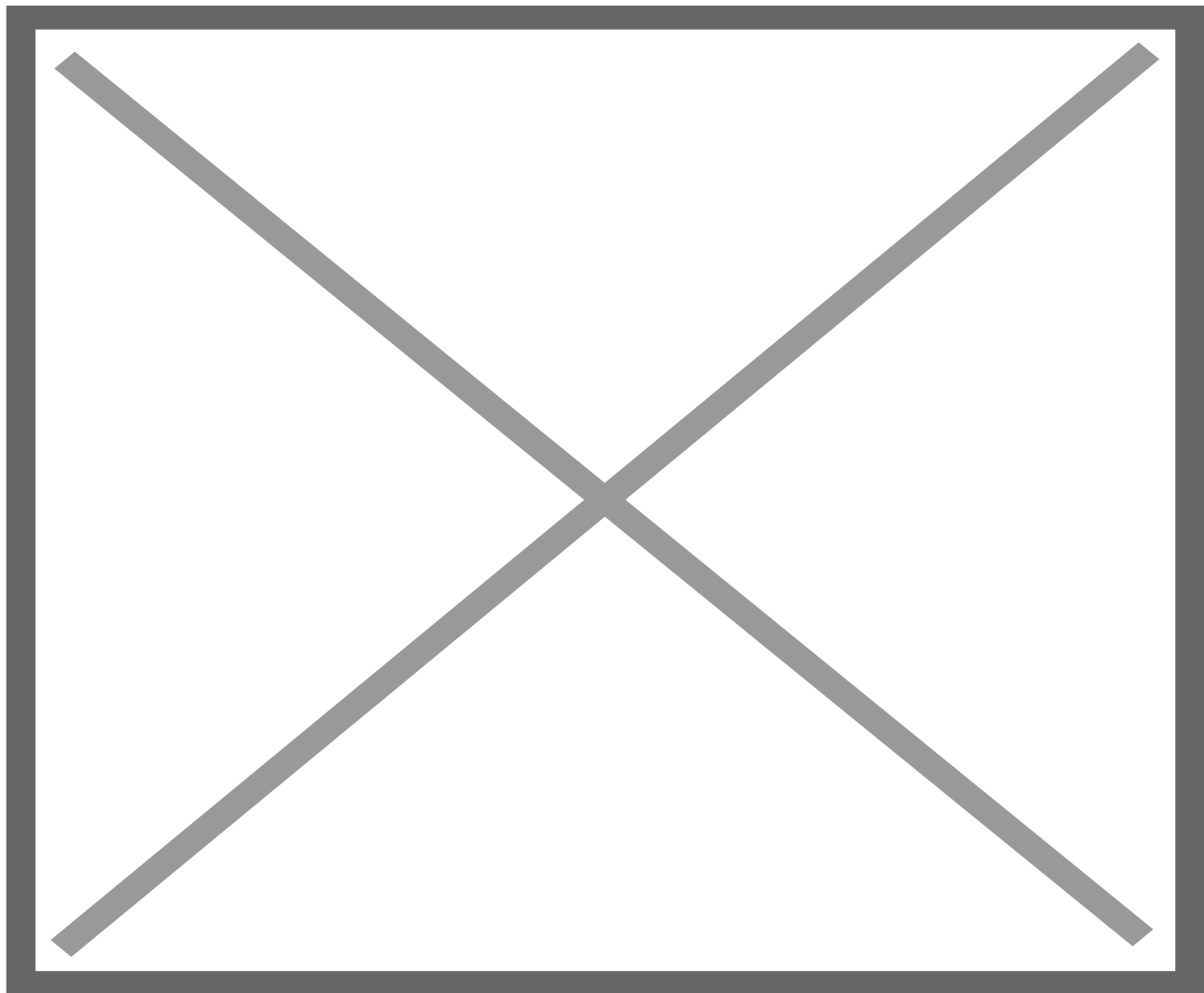
Từ nơi sinh lầy, u tối và tanh hôi mà lớn lên, ấy vậy mà hoa sen lại mang một vẻ đẹp thanh cao, thuần khiết và hương thơm ngậy ngất không loài nào sánh được. Quá trình lớn lên của hoa sen như là quá trình gian lao chìm nổi giữa nhân gian của con người, nhưng nếu có công tu hành, khổ luyện thì sẽ có ngày đạt thành chính quả, như hoa sen ngẩng cao đầu giữa trời đất mà tỏa hương.

Tôi yêu hoa sen vì hết thấy những gì mà nó mang lại. Dịu dàng trong sáng, nó khiến cho người đang ngẫm nhìn một cảm giác thật an nhiên, rũ hết mọi muộn phiền để hun đúc thêm niềm tin vào cuộc sống.

Nói đến những loài hoa mọc lên từ những điều kiện khắc nghiệt tôi lại nhớ có một loài thiên hoa nhỏ li ti trắng muốt nở ra từ lòng đá (thậm chí là trên sắt, thép). Thân hoa mỏng như sợi tơ trong suốt, màu hoa trắng như tuyết và xung quanh phát ra vầng sáng nhạt. Loài hoa này đặc biệt rất thơm, người ta gọi là “hoa ưu đàm”, báu vật ngàn năm của trời đất, và đâu đó liên tưởng đến truyền thuyết về loài hoa ưu đàm trong nhà Phật.

Trong Kinh Phật, đó là hoa mang điềm lành từ trời, 3000 năm mới nở một lần và có thể lưu giữ hàng năm mà không phai tàn. Tôi tự hỏi trong 3000 ngàn năm đó, tôi là gì trong bể trầm luân này, là kiếp người hay chỉ là hạt bụi, con giun, con dế? Trong cõi người có mấy ai mà được tận mắt chứng kiến hoa ưu đàm nở. Mặc dù vậy, người ta vẫn có một niềm tin mãnh liệt vào sự tồn tại của hoa ưu đàm, như chính hoa ưu đàm đã đặt hết niềm tin của mình vào đá, để mà nở hoa...!

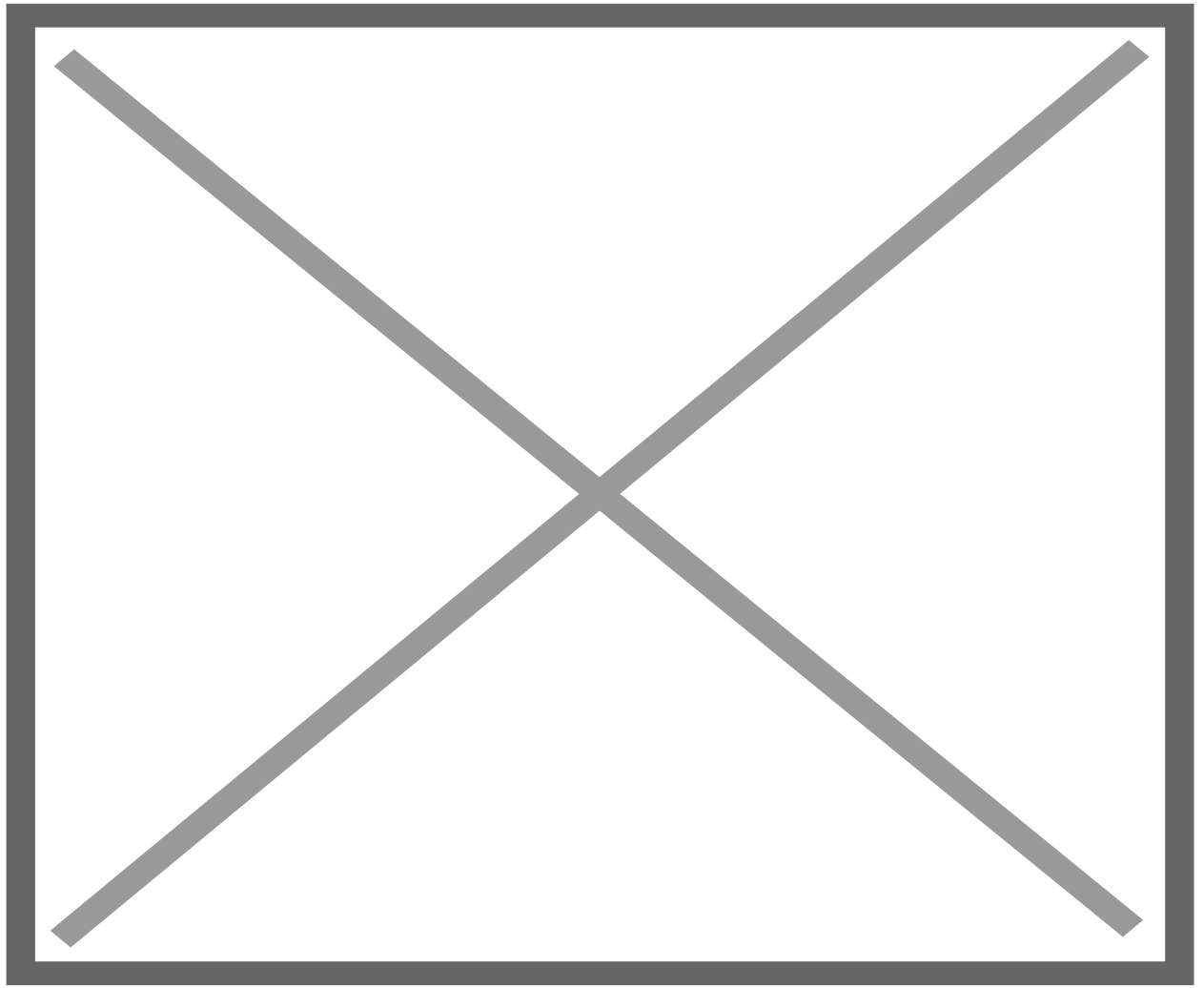
Dù có thật hay chỉ là trong truyền thuyết, thì những loài hoa ấy ở trong tâm trí tôi mặc nhiên được gắn với hai từ “niềm tin”. Niềm tin vào những điều tốt đẹp, niềm tin vào Đấng Tạo Hóa, niềm tin vào Chúa Trời, niềm tin vào đức Phật ... Khi ta tin vào một điều gì đó, niềm tin có thể trở thành sức mạnh biến cái không thể thành có thể, cái mà người ta nghĩ có giới hạn bỗng trở nên vô hạn.

Một người bại liệt tứ chi tin rằng một ngày nào đó anh ta có thể nhảy múa ca hát trên cánh đồng thì ngay lúc đó tôi đồ rằng bạn sẽ thấy anh ta mỉm cười, chắc chắn là anh ta đang hạnh phúc vì điều đó, bao nhiêu ấy cũng là quá đủ.

Có những niềm tin mang đến cho ta sức mạnh nhưng cũng có những niềm tin tiêu cực làm thui chột bao nhiệt huyết. Một người quen của tôi nghe lời bói toán và tin rằng chị ta sẽ chết năm 35 tuổi, và thế là cứ hễ bắt đầu việc gì chị ấy cũng nghĩ rồi mình sẽ chết, và chị ấy chỉ thực sự xóa được sự ám ảnh đó khi bước qua tuổi 35, uống phí cả những năm tuổi trẻ.

Hay như một người bạn khác thì tin rằng bạn ấy bị khối u não, suốt ngày cảm thấy đau đầu, buồn nôn. Một đồng nghiệp vẫn luôn nghĩ mình không thể làm cái này, không thể làm cái kia và y như rằng không dám làm điều gì đột phá cả, cứ theo lối mòn trước đó...

Họ tin vào những điều tiêu cực thực chất do họ đã đánh mất niềm tin vào những điều kỳ diệu, vốn dĩ nâng đỡ ý chí con người hơn hết thảy loại sức mạnh nào khác. Ví như một người luôn nghĩ không ai yêu thương họ, thì họ chỉ thấy sự đố kỵ, ganh ghét của người khác mà thôi.

Thế giới của chúng ta đang sống, có những loài hoa sang trọng, vương giả được nâng niu chăm bẵm hàng ngày, nhưng cũng có những loài hoa trở bông trên những vùng đất sỏi lầy hay khô cằn sỏi đá. Nhưng trong hoàn cảnh nào đi nữa thì hoa vẫn sống trọn kiếp hoa hà có gì con người lại lung lay trước những khó khăn hay nghịch cảnh mà không sống trọn kiếp người với những tin yêu đẹp đẽ.

Hãy hy vọng vào một ngày nào đó, ưu đàm lại nở những thiên hoa lung linh tỏa sáng, hay những tòa sen lấp lánh hào quang sẽ ban những điều tốt đẹp cho những ai đã từng ấp ủ niềm tin.

Tác giả: **Bùi Thị Kim Loan** *KP Phú Thọ, P.Phú Chánh, TX.Tân Uyên, Bình Dương*